12. O materiji in njeni nevarnosti

1 Nato se je oglasil nekoliko razburjeni **Agrikola**: »Toda Gospod in Mojster, saj si neskončno moder in vsemogočen! Na voljo imaš tudi nešteto legij najmočnejših angelov, takšnih, kakršen je Rafael; tudi mi, Rimljani, se bomo za uspeh dobre stvari spopadli z močjo vseh hudičev že na tem svetu, in vodil nas bo rek v srcu in ustih: 'Naj v trhle kose razpade Zemlja, preden bo uničen le delec resnice in pravičnosti tega, kar nam je oznanil Tvoj nauk!'
2 Ti sam pa si več kot dovolj vsemogočen in ne potrebuješ pomoči Svojih neštetih angelov in še manj naše rimske armade; sam še najlaže za večno onemogočiš kneza laži in teme, ki bi kjer koli skrivoma deloval zoper Tebe. Kaj naredimo ljudje z nepoboljšljivim zločincem? Vržemo ga v tako imenovano dosmrtno ječo ali pa ga po zakonu obsodimo na smrt kot pravično kazen. Kajti človeka, ki se je povsem izoblikoval v hudiča, je veliko bolje odstraniti z zemlje, kot da bi še naprej živel in onesrečeval druge, boljše ljudi. O Gospod in Mojster, stori enako tudi s knezom laži in hudobne življenjske teme, saj bodo šele potem na Zemlji med ljudmi zavladali mir in red, resnica, ljubezen in pravičnost.«
3 **Jaz** sem odgovoril: »Dobro si povedal, vendar še ne razumeš in še nisi spoznal, v čem je bistvo pekla in iz česa je knez laži in teme.
4 Res je, kar si rekel, da imam moč, s katero lahko uničim pekel z njegovim knezom in vsemi njegovimi hudiči vred. Toda če bi storil to, ti ne bi imel več tal pod nogami, ne bilo bi več Sonca, ne Lune in tudi zvezd ne. Kajti vse materialno stvarstvo je pravzaprav nenehna sodba po nespremenljivem redu Moje volje in Moje modrosti. To mora biti in obstajati, da bi si lahko človeške duše na trdih tleh obsodbe izbojevale svobodo in popolno samostojnost večnega reda, ki ga nič ne more opustošiti.
5 Če bi uničil vse materialno stvarstvo tako, kot Mi svetuješ, bi moral hkrati uničiti tudi vsako človeško telo, ki pa je vendarle tudi nujno sredstvo duše, ki po Moji najvišji modrosti in najglobljem spoznanju zgolj s tem sredstvom lahko doseže in pridobi večno življenje.
6 Čeprav je telo nujno za dosego večnega življenja duše, pa utegne biti hkrati tudi največja poguba; kajti če se duša da premamiti neogibnim mikavnostim svojega mesa, jim podleže in se vanje potopi z vso svojo ljubeznijo in vsem svojim mišljenjem in hotenjem, zapade sodbi svojega lastnega kneza laži in teme, iz te pa se je skrajno težko rešiti.
7 In glej, kar je tvoje telo za tvojo dušo, to je Zemlja za ves človeški rod. Kdor se da preveč premamiti in zaslepiti bližču njenih zakladov, tudi sam hote in prostovoljno zapade njeni sodbi in njeni materialni smrtni obsodbi, iz te pa se je še teže rešiti.
8 Ker pa ljudje znajo izvabiti Zemlji čedalje več bleščečih se zakladov, da bi tako svojemu mesu zagotovili čim večjo blaginjo, udobje in užitek, pomeni to tudi posebno okrepljeno delovanje kneza pekla, ki je samo po sebi večna obsodba in s tem smrt materije in tistih duš, ki so se iz prej omenjenih vzrokov dale ujeti.
9 S kakšno vsemogočnostjo in modrostjo pa bi se ti spoprijel z vsem tem, da bi za

večno zaleglo? Tebi in vsem drugim povem: pomagale bi samo resnica, o kateri sem vas učil, moč skrajnega samo-odpovedovanja ter iskrena in popolna ponižnost srca!
10 Hoteti moraš samo to, kar spoznaš, da je prav, in ravnati ustrezno resnici; nikoli ne počni ničesar zgolj iz posvetnih razlogov - tako kot tempeljski duhovniki spodaj in tudi številni pogani -, pa boš tako v sebi premagal ves pekel in njegovega kneza. Vsi zli duhovi, ki so navzoči v celotni materiji, ti ne bodo mogli nič, in četudi bi se ti približali v neskončno veliki združbi iz materije celotnega velikega ustvarjenega človeka, bi morali kljub temu stran od tebe kakor rahle pleve in puščavski pesek pred mogočnim viharjem.
11 Če pa so te premamili zemeljski zakladi, in bi v želji, da bi si jih pridobil še več, zanikal spoznano resnico, so te v duši že premagale moči pekla in njegovega kneza, ki se imenuje laž in tema, sodba, uničenje in smrt.
12 Poglej naših sedem Egipčanov! Vse notranje, skrite velike zemeljske zaklade poznajo, in bi jih lahko tudi veliko izrabljali; toda ni jim mar za to, raje živijo skrajno preprosto in si prizadevajo samo za zaklade duha; zato pa so še neokrnjene ohranili tiste prave, prvobitne človeške lastnosti, zaradi katerih so resnični gospodarji narave in njeni zapovedovalci - to pa prav gotovo ne bi bili, če bi se dali kakor koli zapeljati njenim čarom.
13 Če hoče hišni oče in gospodar ohranjati pravi in dober red v svoji hiši, se ne sme spustiti na nižjo raven svoje služinčadi, saj bi se kmalu navzel njenih vsakovrstnih slabosti. Kajti če bi storil to, bi postal ujetnik svoje razpuščene služinčadi, in ko bi potem hotel temu ali onemu reči: stori to ali stori ono, ali bi ga ti služabniki, ki so si pridobili moč nad gospodarjem, še poslušali? O ne, samo norčevali bi se iz njega in ga zasmehovali.
14 To bi se zgodilo tudi vojskovodji, če bi se podredil vojščakom, ki dolgujejo svojo moč in pogum vendarle samo njemu. Če bi prišel sovražnik in bi poveljnik vojščakom ukazal, naj se spopadejo z mogočnim sovražnikom in ga premagajo, ali bi vojščaki slabotnega vojskovodjo sploh ubogali? O ne, upirali bi se in rekli: 'Kako nam moreš ukazovati, slabič? Če nisi imel toliko poguma in volje, da bi nas resno učil uporabljati orožje, in si se samo igračkal z nami kakor tovariš pri igri, kako nas boš zdaj vodil zoper sovražnika? Nikoli nisi bil naš učitelj, saj smo te učili mi! In kako si zdaj nenadoma predstavljaš, da bi lahko poučeval nas, stare učitelje, ki smo te vsega naučili?'
15 Glej, tako se godi vsakemu človeku, od katerega niso starši in učitelji že od najzgodnejšega otroštva strogo zahtevali, naj se v vseh mogočih strasteh mesa zatajuje, da te ne bi zagospodovale njegovi duši in jo usmerjale. Kajti če duši zrastejo

čez glavo, potem bo duša v težavnem položaju, ko bo morala ukazovati poželenju in dražem svojega mesa, ker je prav v svojem mesu postala slabotna, popustljiva in trhla.
16 Če pa je imela duša že od mladosti modro vzgojo na temelju jasnega razuma in urjena, da postaja čedalje bolj gospodarica svojega mesa, in mesu ni dopuščala nič več, kot mu je pripadalo po naravi po Mojem redu, bo takšna duša razumljivo tudi sama od sebe ravnodušna do vsega sveta in njegovih zakladov ter drugih užitkov; in takšna duhovno močna duša obvladuje ne samo strasti svojega telesa, temveč tudi vso naravo sveta in tako tudi celoten pekel ter njegovega kneza laži in teme.
17 Zdaj torej veste, kdo in kaj je v resnici pekel ter knez laži in teme, in kako se je treba z njim bojevati, da bo zanesljivo premagan.
18 Če boste ravnali tako, boste ljudje te Zemlje kmalu in zlahka povsem uničili njegovo kraljestvo in postali pravi gospodarji vse Zemlje, svoje in njene narave!«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 8